

moser, især i Jylland, og jeg tænker mig, at der kunde ydes Moseejerne en saadan Beskyttelse, at de kunne faa bragt Brændselsmaterialet ud i Landet. En saadan Beskyttelse har jeg nærmest tænkt mig som en Nedsættelse af Fragterne paa Bærerne, thi det har jo vist sig, at Hindringen for at faa Tørvne bragte omkring i Landet er, at Fragttaksterne ere for høje. Hvis man gik den Vej at nedsætte Fragttaksterne, er det ikke umuligt, at man derved kunde gaae Moseejerne. Det var den ene Side, men dernæst fik man Arbejde til en stor Masse Arbejdere for at frembringe disse Tørv, og for det tredje, statsøkonomisk set, skaffede man en Indtægt til Landet derved, at Pengene til Brændselsmaterialet bleve her i Landet i Stedet for at gaa til Udlandet. Man kan jo danne sig underlige Meninger og forskellige Tanker om denne stærke Kulindførsel. Alle vore Mejerier, Slagterier, Jernbaner, Dampskibe og Belysningsanstalter — kort sagt alt drives snart ved Kul. Hvis man nu tænkte sig, at der udbrød en Krig her i Europa, f. Eks. mellem Tyskland og England, og det da skete, som det før er sket, at Handelsforbindelsen blev afbrudt saaledes, at man i et helt eller halvt Aar ikke kunde indføre Kul, hvorledes tro ærede Medlemmer, at det saa vilde komme til at se ud her i Danmark under de nuværende Forhold? Der kunde resultere det allerværste. Jeg mener derfor, at vi maa se saa vidt muligt at arbejde hen til at skaffe Brændselsmateriale til Stede her i Landet. I Løbet af Sommeren har der i Bladene staaet Udtalelser om, at man paa Færøerne havde saadanne Kul —, eller man kan ogsaa sige Guldgruber, idet der skulde findes en stor Masse Kul der. Jeg ved ikke, hvorvidt det er Tilfældet, men jeg synes, at Sagen burde undersøges. Jeg har hørt, at en svensk Dame har Koncession paa at udnytte disse Herligheder der; men at denne Koncession netop udløber i Aar. Der kunde derfor være Anledning for det høje Ministerium til netop nu at tage under Overvejelse, om der ikke der maaske var en Kilde, hvorfra man kunde skaffe sig disse Kul, uafhængigt af andre Stater. Maaske kunde ogsaa den færøiske Rigsdagsmand yde sit Bidrag til at klare dette Spørgsmaal. Det gælder dog for Danmark som for enhver Stat om saa vidt muligt at udnytte Landets egne Hjælpekilder, dels for at gaae Landets Arbejdere og dels for, statsøkonomisk set, at gøre Staten saa rig og velholden som muligt, og det gør

man kun ved at udnytte sine Hjælpekilder og søge at bringe dem frem saa vidt muligt. Jeg vil derfor henlede det høje Ministeriums Opmærksomhed paa disse Forhold, altsaa dels, om der ikke kan gøres noget for at faa Tørveindustrien bragt frem, og dels, hvis det skulde vise sig, at vi have tilstrækkeligt Kul paa Færøerne, at disse da sikres den danske Nation i Stedet for at gaa over paa engelske Hænder.

Chr. Rasmussen: Jeg skal ikke længe lægge Beslag paa det høje Tings Tid, men der er dog et Par Sager, som jeg kunde ønske at drage frem. Jeg har tidligere haft Lejlighed til at tale derom her i Tinget, og jeg havde ventet, at der fra den høje Regerings Side vilde være blevet taget noget Hensyn til mine Udtalelser. Det, jeg ønsker at tale om, angaar vort Fiskeri. Jeg tillod mig i Fjor til Finanslovens 2den Behandling at stille Forslag om at optage en Bevilling til Rejser for Fiskere, Rejser, der skulde arrangeres noget i Lighed med de Husmandsrejser, der i en længere Aarrække have været arrangerede paa Statens Bekostning. Jeg havde troet, at der var blevet optagen en Bevilling dertil paa Finansloven i Aar, men jeg er altsaa bleven skuffet. Jeg vil derfor gerne lægge et godt Ord ind for en Bevilling i saa Henseende, og jeg vil opfordre det ærede Finansudvalg og den højtærede Landbrugsminister til at tage denne Sag op. Jeg tror, at Rejser af denne Beskaffenhed ville faa en stor Betydning for Udviklingen af vort Fiskeri. Vi se jo, hvad Husmandsrejserne have udrettet; vi se paa Finansloven for i Aar, at man ønsker at faa denne Bevilling, der allerede tidligere har været ret betydelig, forhøjet med ikke mindre end 15,000 Kr. Man henviser til, at Husmandsrejserne have været et udmærket Middel til at fremme Driften af de smaa Jordbrug og vække Lyst og Interesse for Indførelse af Forbedringer i Driften. Men er der nu Spor af Grund til at tro, at ikke Fiskerirejser vilde kunne vække den samme Interesse og den samme Lyst hos Fiskeren til Forbedringer? Jeg er ganske sikker paa, at hvis man begyndte i det smaa og arrangerede Rejserne paa en fornuftig Maade, vilde Fiskerne utvivlsomt kunne lære af hinanden, saa at Fiskeriet kunde blive en endnu større Erhvervskilde for Landet, end det allerede er. Jeg vil tillade mig at opfordre det ærede Finansudvalg til at tage Sagen under Overvejelse, og jeg haaber,